

Geleceđi Unutmak

2011-07-18

Tüm hayatım bir sakinlik çeşmesi arayarak geçti, birkaç damla oradan, birkaç damla buradan. Kur'an'ın *ancak Allah'ın zikriyle* dediği cinsten bir su. *Ab-ı kühn-ü hayat*.

Bir yerde eğer bir türün aptallaşması daha iyi adaptasyon sağlıyorsa, evriminin de bu yönde olacağına dair bir şeyler okudum. Söylemeye çalıştığıma farklı bir yerden destek.

İnsan türü yaşadığı ortamı sonunu bilmediğı şekilde değiştiriyor. Sadece fiziksel ortamı değil, buna bağlı olarak tüm zihinsel ortamı da değiştiriyor, yaşadığı dünyayı farklı şekilde görmeye, farklı şekilde davranmaya, farklı şekilde inanmaya başlıyor.

Meseleye *gelişme* kulpu takmakta acul davrananlar için sorun değil, insanlık bilmediğı vadilerin fatihliğine soyunuyor, Tanrının olmadığını *keşfettikten* sonra, hayatın amacının da sadece bu *gelişme* olduğuna inanıyor, Kadir-i Mutlak ve en azından kendisiyle konuşmaya tenezzül etmiş tanrısını, bozonlarla, sicim teorileriyle, multiverse hayalleriyle değiştiriyor, şimdiki tanrılar o kadar büyük ki umurlarında olmadığımızdan eminiz. *O halde dostum, haydi yalnızlığımıza içelim.*

İnsanoğlu yeni Olympos'lar yaratıyor. Adı cilalı, tanrıları soyut, tanrılarının kudreti sınırlı olsa da, Olympos'lar keşfettiğimizi sandığımız vadilerin tepelerinde, ulaşamayacağımız yerlerde duruyor. Bir karadeliğin içine girip bakmamız mümkün değil, olay ufkunun gerisinde bizi başka bir evren mi bekliyor, bilemiyoruz. Bizi hapsoldüğümüz üç mekan boyutunda seyretmekte olan oniki boyutlu canlılar var mı göremiyoruz. Bildiğimiz, tanrıların işlerine akıl sır erdiremediğimiz ve *bilgi ağacına* el uzatmanın her gün biraz daha tehlikeli olduğu.

İnsan aptallaşarak hayatını devam ettirmekle, ağaca el uzatıp ölmek arasında tercih yapmaya itiliyor.

Aptallara kızmıyorum. Onlarla kavga etsem de kızmıyorum. Onlardan biri olmak istediğim çok oluyor ve belki gerçekten de onlardan biriyim. Kendine *varolmayan varlıklar* kurup, onlara inanan aptallardan, yalancıkdan bilgi uydu-

rup, gerçekmiş gibi yaşayanlardan, lüzumsuz şeyleri hayatının merkezine alanlardan,

Eh, evet, tabi ki öyleyim. Korkumun kaynağı da *büyük yanlışının* yok olması, insanın kendi hiçliğıyle tanışması, sonunda birey birey değıl, tür olarak intihar etmeye karar vermesi. Belki ediyordur halihazırda...

Yüz yıl önce kaçınılmaz olan bazı bilgilerden, mesela at binmek, tavuk kesmek, yenen otu zehirliden ayırmak gibi bilgileri unuttuk. Zamanımız diğerk bazı bilgi çeşitlerinin de, mesela okumak, kütüphanede araştırma yapmak, GPS olmadan yolumuzu bulmak gibi diğerklerinin de yok olmaya yüz tuttuğı bir zaman.

Korkutucu ama öldürücü değıl.

Unuttuklarımıza çocuk yapmak, nefes almak, yürümek,, merak etmek, düşünmek, bir iş yapmak gibileri de eklenir mi? Tanıyorsam, bu sorunun cevabı evettir. Nadirat harici okumak yerine film seyretmeyi tercih eden insan, zor gelen her şeyden, varolmak veya varolduğunu hissetmek de dahil vazgeçmeye çalışıyor. Ölümü unutturacak, *yokluğu* unutturacak ve böylece *varlığı* da unutturacak her ilaca sarılmak amacında.